

Дистрибуција вероватноће

Епикур је филозофију схватао као делатност која помаже у остваривању животне среће. По његовом мишљењу, етика је била врхунац филозофије, а логика и физика су биле средства кроз која се проналазио смисао живота. Епикур је, следећи ранијег грчког филозофа Демокрита, мислио да се свет састоји не од посебних супстанци као што су духови, већ од две једноставне ствари – честица: атома и апсолутне празнине. Свемир је био бескрајан и вечан, а сви догађаји су засновани на интеракцијама и кретањима атома у празном простору. Тако се отарасио детерминизма, који је био присутан у ранијим атомистичким теоријама, а представио утицај слободне воље. Као последица, нови атомизам је учио да је физичка реалност, живи свет, људско друштво и морал по ком живимо настао као спонтани феномен који није захтевао божанску интервенцију или владара да их објасни. Наш свет је, као и многи други, случајно створен.

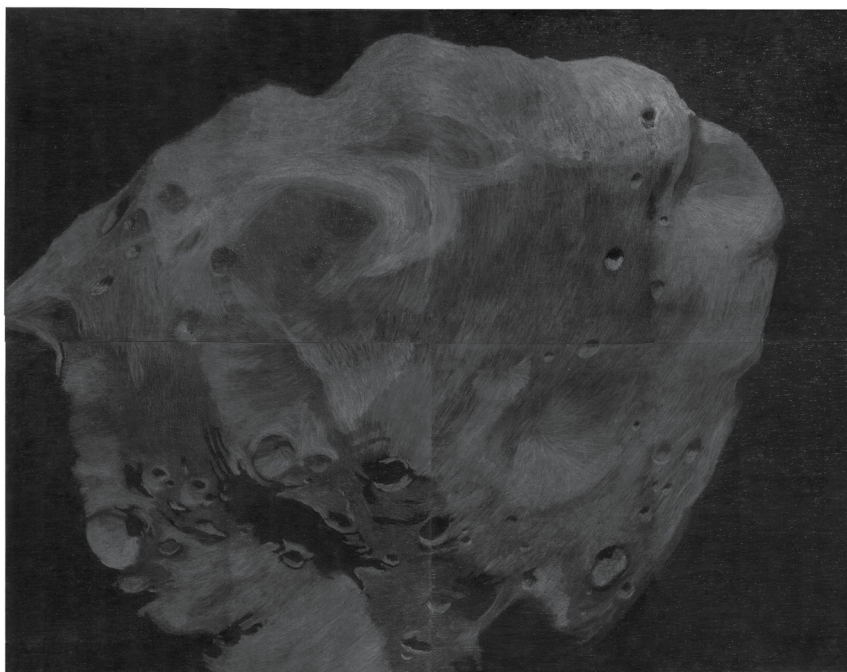
По новијој теорији, атоме није могуће сврстати у реалне објекте, иако је њихово постојање доказано. Они граде реалност уз помоћ стабилних веза из којих настају све секундарне особине материје, као што су, рецимо, боја или чврстина. Немогуће је успорити кретање атома јер у празном простору нема трења, па су у вечном подрхтавању. Сваки феномен је резултат њиховог кретања и спајања. У прошлости, људи су посматрали небо и друге природне феномене у потрази за охрабрењем и редом који би применили на цивилизацију – начин на који се планете крећу је пример добро организованог система. Историја политике и филозофије је пуна покушаја да се постигне савршен поредак ствари, док је данашње друштво презасићено „опцијама“ и неправдама које спречавају остваривање животних циљева и снова. Једноставан живот је постао компликован, у окружењу које може да храни или сломи лични напредак.

Открила сам књигу *De rerum natura* (О природи ствари) римског филозофа Лукреција (1. век нове ере), у којој је сажет део грчке и римске филозофије. Мотивисала ме је да почнем истраживање паралела које се могу повући између старих теорија о природи и савременог друштва. Користећи атомизам, етику и историју посматрања неба, желим да разрадим цртеже који рефлектују древни став и савремени потенцијал аутономне личности. Као однос између детерминизма и слободне воље, постављам питања о томе колико ми заиста контролишемо сопствене

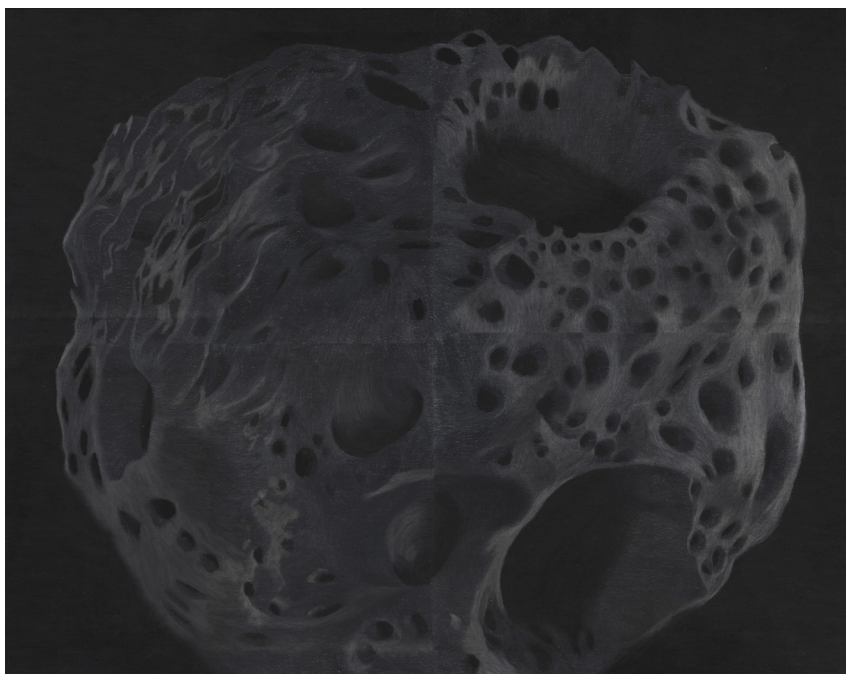
1 natasa.kokic@gmail.com

животе, на који начин наша приватна историја утиче на садашњост и колико друштво утиче на нашу перцепцију важног. Назив пројекта се односи на могуће позиције електрона у односу на нуклеус атома. Немогуће је знати и брзину и позицију електрона, већ само једну од те две вредности. Дистрибуција вероватноће представља „облак“ могућности у оквиру система.

Радови су аналогије модерних избора и њихових резултата појединца у савременом друштву. Опиљива репетиција, *time-lapse* цртежи небеских феномена, квантних објеката, променљивих пејзажа и људском руком направљених објеката, говори о појединцу у савременом друштву, илузији слободне воље и „судбини“.

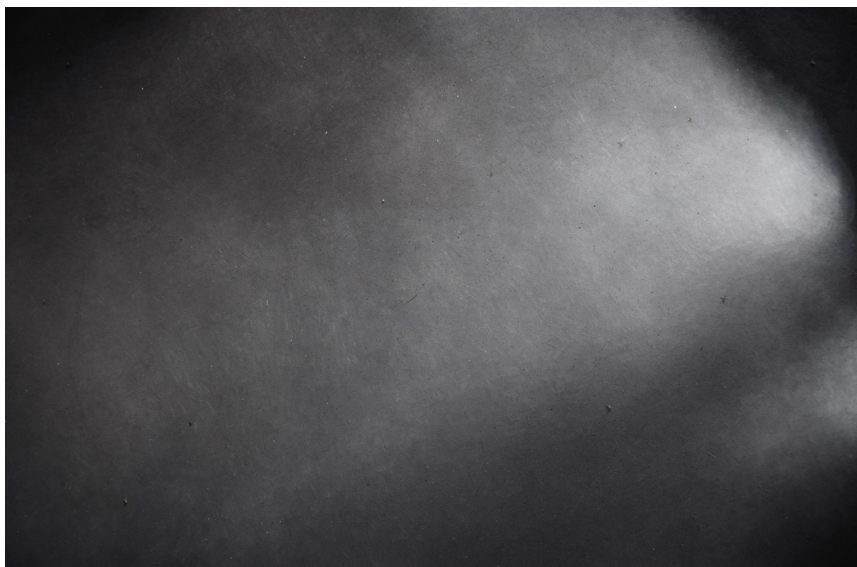
Астероид 1, 82 x 64 cm, угљен на папиру, 2014.

Астероид 2, 82 x 64 cm, угљен на папиру, 2014.

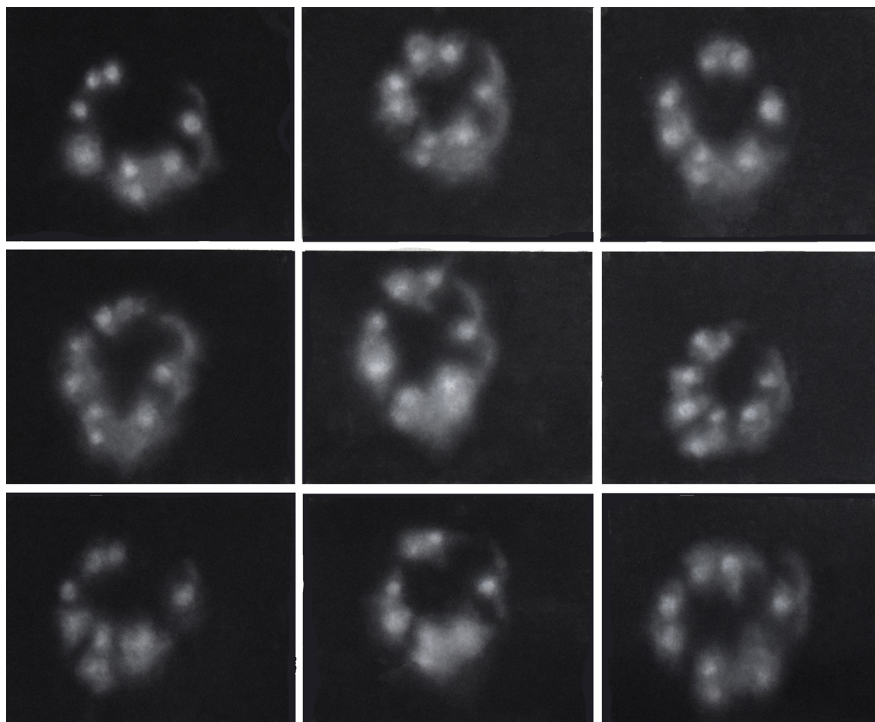
Астероид 3, 200 x 150 cm, угљен на папиру, 2015.

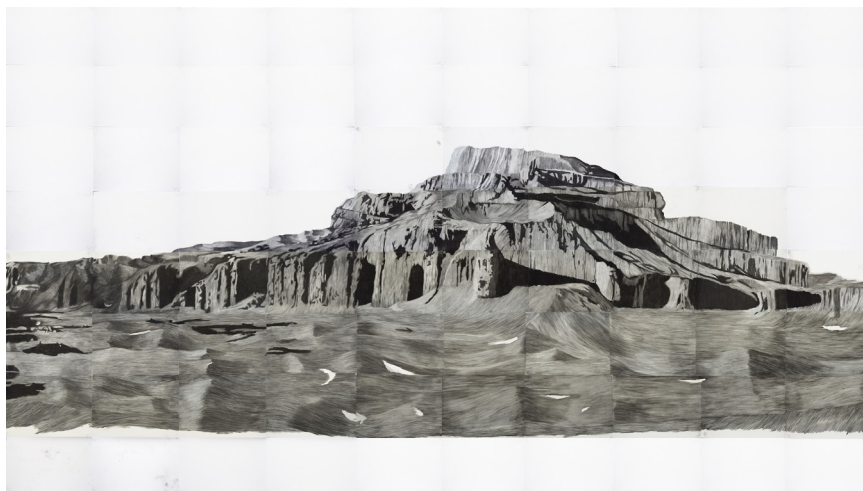
Комета која се распада 1, 76 x 56 cm, угљен и бели угљен на папиру, 2015.

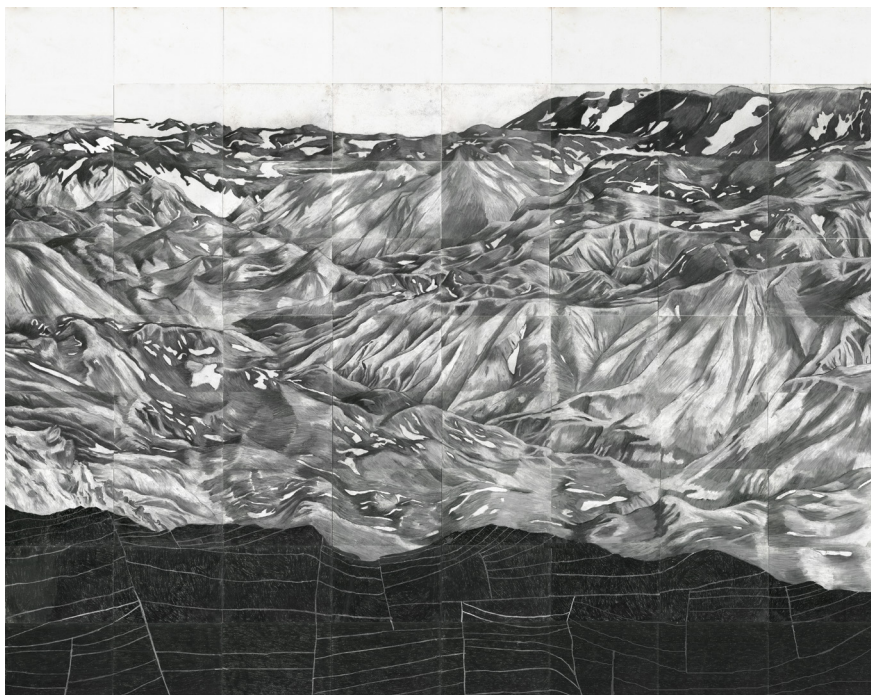
Комета која се распада 2, 76 x 56 cm, угљен и бели угљен на папиру, 2015.

Молекул у кретању, сваки цртеж 41 x 32cm, угљен и бели угљен на папиру, 2016.

Зигурат, 300 x 168 cm, угљен и бели угљен на папиру, 2014.

Equant, 240 x 190 cm, угљен и бели угљен на папиру, 2014.

„Behind every man now alive stand 30 ghosts“, галерија У10, 2015.